

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 32 (503).

Fredagen den 13 augusti. 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lös:n:r endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Barngarderoben	» 3:—				Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Cathinka Guldberg.

Kvinnan är af naturen barmhärtig, hon ömmar för lidandet, åstundar att hjälpa, men kommer ofta icke längre. Hon låter sin handlingskraft påverkas och förlamas af inre och yttre inflytelser, misstro till den egna förmågan, skuggrädsla för andras omdöme och annat, och får därigenom ingenting eller blott föga ut af sina stora möjligheter. Hennes människokärlek får vara en vacker känsla, som aldrig når till handling, eller som — i lyckligare fall — alstrar en viss spak välgörenhet, hvilken en gång för alla fastslagits som just det rätta, det förnuftiga uttrycket för kärleken till den lidande nästan: en allmosa då och då, en större summa till någon barmhärtighetsinrättning, en portion mat till tiggaren. Men om detta är regel, så finns det å andra sidan många undantag och därpå icke få, hvilka på ett lysande sätt visa oss hvad kvinnan förmår uträtta af stort och godt, om hon, glömsk af sig själf och världen utomkring, blott följande den inifrån påverkande kraften, helt uppgår i sitt arbete.

Med många af dessa märkeskvinnor har Idun gjort oss bekanta, helt visst icke för att blott bereda oss nöjet af att läsa om en eller annan framstående personlighet af vårt eget kön, utan med den tanken bakom att väcka vår ansvarskänsla, vår önskan att följa det exempel, som så gång på gång gifves oss, att egga vår häg, vår kraft, vår vilja att taga vara på vårt lif och göra något utaf det genom att gagna andra. Med

visshet härom är det en stor glädje att till Iduns porträttgalleri få foga bilden af ännu en sådan kvinna, den af förståndarinnan för norska diakonissanstalten, fröken *Cathinka Guldberg*.

Cathinka Guldberg föddes den 3 januari 1840 i Kristiania och kom därifrån att flytta till Romerike, dit hennes fader, som var präst, erhållit kallelse. Här tillbragte hon sin ungdom, och här greps hon af den starka, religiösa väckelse, som under åren 1850—1860 gick öfver vissa trakter af Norge. Det sinnets allvar, som däraf blef följden, förstärkte och fördjupade den kärlek hon af naturen bar i sitt hjärta till allt hvad fattigt, sjukt och svagt var, förvandlade den från en blott och bar åstundan att hjälpa till en drivande kraft, som gaf riktning åt hela hennes lif, och våren 1866 begaf hon sig tillsammans med en landsmaninna till den bekanta mönsterdiakonissanstalten i Kaiserwerth, där båda blefvo upptagna som profsystrar.

Det tysk-österrikiska kriget pågick just nu, och från diakonissehuset utsändes alla de systrar, som på något sätt kunde undvaras, till militärsjukhusen. Äfven fröken Guldberg blef efter endast sex veckors vistelse i hemmet uttagen och sänd till militärlasarettet i Dresden, där hon visserligen måste underkasta sig ett strängt, forceradt arbete, men till gengäld erhöi en långt snabbare utbildning, än som varit möjligt på ett

En sökte pärlor — pärleskum en ann'
I lifvets älf;

Men klaga ej, om skummet snart försvann —
Du valde själf!

Carl Snoilsky.

vanligt sjukhus. Under vården af de sårade ädrog hon sig emellertid blodförgiftning i ena handen och tvangs häraf att redan före krigets slut återvända till Kaiserwerth. Efter tillfrisknandet anställdes hon vid det stora sjukhuset Charité i Berlin och förflyttades året därpå härifrån och till Egypten för att tjänstgöra på det tyska sjukhuset i Alexandria, där särskildt vården af de många sjuka skandinaviska sjömännen kom att anförtros åt henne.

Under tiden hade i Norge intresserade personer sammanslutit sig i afsikt att verka för upprättandet af en norsk diakonissanstalt. Den allmänna uppmärksamheten inom religiösa kretsar var snart härledd på diakonissaken, gäfvor började i sammanhang härmed inflyta, och 1868 ägde man för den blifvande anstalten en grundfond på omkring 8,000 kr. Sedan Kristiania kommun kostnadsfritt upplåtit lämplig lokal, ansåg man sig med dessa tillgångar stark nog att våga igångsätta företaget. En styrelse valdes, och dennas första vanskliga uppgift blef att skaffa anstalten en god föreståndarinna. Valet föll på den norska barmhärtighetssystemet, fröken Guldborg, som, efter hvad man hade sig bekant, arbetade på det tyska sjukhuset i Alexandria. Fröken Guldborg fick också, ehuru motvilligt, den tyska styrelsens tillstånd att hörsamma den med så mycken glädje mottagna kallelsen från hemlandet. Innan hon återvände till Norge, uppehöll hon sig dock ännu några månader i Kaiserwerth, dels för att ytterligare utbilda sig för det ansvarsfulla värf, hon nu som föreståndarinna gick att åtaga sig, dels för att invigas till diakonissa.

Efter sin hemkomst upptog hon utan tids-spillan arbetet med iordningställandet af diakonissahemmet och fick härvid beredvillig och sakkunnig hjälp af förra föreståndarinnan vid svenska diakonissanstalten, hvilken tillfälligtvis uppehöll sig i Kristiania.

Från att ursprungligen hafva varit inrymd i en liten oansenlig byggnad, som kommunen godhetsfullt ställde till dess förfogande, och med ett begynnelsekapital af endast några tusen kronor, äger den norska diakonissanstalten nu efter tjugonio års tillvaro vid Lovisenberg strax utanför Kristiania egen fastighet, hvars värde belöper sig till flere hundra tusen kronor. Denna storartade utveckling utåt motsvaras af en fullt lika stor inåt, och det är förnämligast på denna fröken Guldborg nedlagt sitt lifs kraft. Det var hennes ungdoms högsta önskan att i stort få hjälpa och bistå dem, som ledo, och det har äfven i rikaste mått blifvit henne förunnadt. Den hjälp hon ensamt kunnat lämna hade, hur stor och omfattande den än varit, endast kunnat komma ett fåtal till del af den oöfverskådliga mängden af behöfvande, men genom alla de kvinnor, hvilka hon inom anstalten fostrat och utbildat för barmhärtighetstjänsten har hon nått till tusende och åter tusende norska hem, kommit till dem med tröst och hjälp, så som det var hennes hjärtas innersta åstundan.

Den norska diakonissanstalten räknar nu omkring fyra hundra systrar, hvilka efter

att vid hemmet och sjukhuset hafva erhållit den yppersta utbildning för sin verksamhet sändts ut till alla delar af landet för att fullgöra de olika åligganden, som höra till deras vidtomfattande kall. De flesta af dem äro sjuksköterskor och tjänstgöra som sådana på en stor del af landets sjukhus, hvarjämte åtskilliga användas i och för den privata sjukvården. Äfven i fattigvårdens tjänst hafva diakonissorna beredvilligt och med uppoffrande hängifvenhet ställt sig, i det de till stort antal arbeta vid magdalenastiftelser, barnhem, krubbor, asylor för hemlösa kvinnor och vid sådana för frigifna kvinnliga fångar eller verka bland de fattiga ute i menigheterna, härmed fyllande en utomordentligt viktig mission inom samhället. Att de kunna göra det, är diakonissanstaltens förtjänst. Helt visst har det hos dessa kvinnor, äfven innan de vigdes sig åt diakonisskallet, varit ett lifsbehof att tjäna andra, men många för att icke säga de flesta skulle, lämnade åt sig själfva, aldrig kommit i tillfälle att göra sin människokärlek rätt fruktbarande. Fattigdom, bristande kunskaper, en beroende eller ensam ställning skulle i många fall bundit deras vilja, tvingat dem till överksamhet eller åtminstone i väsentligaste mån verkat hämmande på deras arbete i barmhärtighetens tjänst. Diakonissanstalten har gifvit dem ett hem, där de för lifvet äro skyddade mot ekonomiska bekymmer, har utrustat dem med alla erforderliga kunskaper och har, då den sändt dem ut på deras olika verksamhetsfält, skänkt dem skyddet och stödet af sin fasta organisation — har genom allt detta gjort det möjligt för dem att helt och odeladt följa sin kallelse.

Utbildandet af de första eleverna ålåg föreståndarinnan, ett utbildande så mycket viktigare, som ju dessa kvinnor skulle vara diakonissakens egentliga lärare, skulle vara de, som förde den ut i lifvet, och det följaktligen på dem — deras duglighet och och egenskaper i öfrigt — skulle bero, hur gärningen komme att blifva mottagen af den stora allmänheten. För fröken Guldborg var det maktpåliggande värfvet endast en källa till glädje. Hon, som ingen högre önskan närde än att bringa hjälp till en hvar, som hade behof därpå, mottog med tacksamhet och sympati de kvinnor, hvilka, besjälade af samma människokärlek, ville dela arbetsbördan med henne, och gaf dem med frikostig hand af sin erfarenhets, sitt hjärtas rika skatter. Hon blef en moder för dem, hon fostrade dem, gaf dem kunskaper, på samma gång som hon påverkade deras sinne, formade deras karaktär, röjde undan och byggde upp. Själftva det praktiska utbildandet af eleverna måste hon sedermera, då anstaltens växt lade ökadt arbete på hennes skuldror, öfverlämna åt andra, hvaremot hon städse troget och med enastående förmåga hållit fast vid och fyllt de förpliktelser hennes kall som »moder» pålagt henne.

Att sammanhålla ett så stort företag, som den norska diakonissanstalten under årens lopp utvecklats till, att leda det ut öfver hela landet förlagda ofantliga arbetet, att

gifva alla de kvinnor, som vigt sig åt diakonistjänsten, hvad de behöfvade af kärlek, förståelse, tillsyn och omvårdnad är en uppgift så svår och fordrande, att icke ens en så rikt utrustad personlighet som fröken Guldborg skulle mäktat den, hade hon icke sin djupa innerliga gudsfuktan att därur hämta kraft och förmåga. Det är den, som burit henne öfver alla hinder, hållit hennes mod uppe, då svårigheterna hopat sig på alla sidor, det är slutligen den, som i medgången och nu då anstalten står där som ett på säker grund hvilande stort och härligt företag, bevarat hennes sinnes ödmjukhet, hvilken kommer henne att afsäga sig själf äran af hvad som vunnits, gifvande den åt Honom som tillstadt framgången. — »Hon är en bödens kvinna, kärleksfull och barmhärtig som få,» har en af systrarna yttrat om henne och har med dessa ord bäst kännetecknat, genom hvilka medel fröken Guldborg vunnit sin stora seger i arbetet.

D.

Se, vårens natt omkring oss drömmar...

(Efter Detlev v. Liliencron.)

Jag löser sakta kära händer,
som du omkring min hals har lagt,
för att i dina ögon läsa,
hvad nyss ditt lilla hjärta sagt.

Se, vårens natt omkring oss drömmar —
den natt som tycke har af dag —
i stum förtjusning björken lyssnar
till vågens suck och trastens slag.

Det hvita hagtorn vid din sida
vårt kärlekstecken må det bli —
bryt af en kvist, förr än vi skiljas,
till minne se'n den bära vi!

O, flicka, låt oss natten famna —
hör, hur naturens hjärta slår!
Den vissna kvisten här vi byta
emot en frisk den nästa vår.

Daniel Fallström.

I det tysta.

Af Laura Fitinghoff.

II.

J a, så fick stackars liten på nytt lägga in om plats till annat verk eller kontor. Mors bleka kinder bli under väntan en nyans blekare, och den slitna kappan visar hänsynslöst själfva varpträdarna i tyget — allt svalare och genomskinligare blir den under väntan.

Stackars liten har kämpat så modigt för att »hålla sig uppe» och bibehålla skenet af fin dam, af att tillhöra den samhällsklass, till hvilken hon genom uppfostran, namn eller rang närmar sig, och från hvilken

hon endast genom bristen på ekonomiska medel är utesluten.

Hon är musikalisk, både hon och hennes anhöriga. Programmen locka till höger och vänster — icke dem i tidningarna, ty det är ej alltid sagdt, att man har råd att bestå sig med årlig prenumeration på sådana, utgörande afgiften till en hel klädning af den billiga tygsort, med hvilken man förser sig. Men hon snappar upp dem ändå. Hvert hon tar vägen, tycker hon att hon hör talas om hänförelse musik. — Den där lyckliga »andra», hon som fick platsen och med hvilken man är bekant, talar gärna om de musikfester och förtjusande teater- och andra föreställningar, som hon fått vara med om.

Hon, den »andra», dyrkar d'Andrade och har i sitt komfortabla flickrum hans porträtt från hvarje roll, i hvilken hon sett honom. Hon talar om »Agatha», »Zerlina», »Max», »Lohengrin», som om de vore hvardagsfolk, som uppenbara sig i dagliga lifvet för hvem som helst.

Stackars liten sitter hemma vid den klapprande taffeln och tar ut melodier, hon vet väl genom sin mamma, huru »Agatha» sjungit och »Norma»! Hennes mamma, som längtar efter musik nästan mera än hon trår efter sol och skogsdoft.

Understundom är stackars liten lite smått konstnärligt anlagd, har ärfvt anlag efter pappa, som går afsigkommen, underhållen af hustrun och dottern, hvilka tillverka arbeten och springa omkring i husen och bjuda ut dem, handarbeten så nätta och konstnärliga, men som ingen behöver.

Eller talar den »andra» om konsten med en säkerhet, som om hon hörde till nämnden, hvilken verkställer inköpen för statens räkning; hon öfverväldigar genom sitt tal om »läckra färger», »bred pensel», »opponenter», »skolor» och »mästare» från alla land och utställningar, som hon besöker och som hon är »galen i».

Stackars liten går från torget med fisk inlindad så skickligt, att det ser ut, som om hon bure några häften hoprullade noter. Det är middagstiden för inackorderingarna därhemma.

Hon ser hela tåg af spårvagnar, fyllda af folkskolebarn från landet eller barn från idiothem, som af goda, varmhjärtade människor blifvit inbjudna att åskåda bildande, intresseväckande utställningar, förtjusande amatörföreställningar, eller resa de i flock ut till det solbelysta, sjöomflutna landet.

Hon hör, att en afdelning blindas har fått göra den härliga resan genom landet till hafskusten och att en grupp sömmerskor äfven på andras bekostnad »kommit ut». Hon afundas dem ej — hon vet, huru väl de behöfva det, men luften blir henne så kvaf, hennes steg bli så tunga; och hon talar ej om det för mamma (hon med den slitna kappan, som längtar efter sol) när hon kommer hem! Mamma, som aldrig kan glömma sitt friska barndomshem vid kusten, och som året rundt står upphettad framför spiseln med bedröfligt trött och lidande utseende. Där släpper hon festminen, som hon anlägger därinne vid middagbordet för att hålla stämningen och de glada samtalen om väntade nöjen och förströelser för inackorderingarne uppe, och äfven för att ej genom en bedröflig uppsyn skrämma dessa ifrån sig!

Inför portvakten och bud som komma bibehålla både hon och hennes närmaste

samma sorglösa, situationen behärskande uppsyn, väl vetande, att deras ställning i huset annars blefve ohållbar.

De förrätta de simplaste, tyngsta göromål, men i smyg som om de beginge en straffbar handling.

Så att inte är det underligt, om stackars liten längtar efter en plats eller efter en något så när bestämd inkomst.

Hon kan lappa, laga, sy enklare dräkter. Ingen kan som hennes mamma stoppa gardiner och tvätta spetsar, märka, brodera.

Och de älska blommor, fåglar, små barn, hundar.

Finge de bara betaldt för det, *finge de beställningar*, huru gärna skulle de ej då låta det bedrägliga hoppet om plats fara, låta mannen få behålla de mannen tillkommande, starka nerver fordrande, fasta, i mer ensidig riktning gående platserna.

Förmenen dem icke! Äfven de unga männen föra sin hårda kamp för tillvaron utan möjlighet att lätta den genom att i sin ordning gå in på kvinnans verksamhetsområde, ett område, där naturen själf från tidens morgon insatt henne som härskarinna. Hemmets stora, så oändligt omfattande arbetsområde!

Det ligger ej för kvinnans lynne att söka sig ut från ett *hems* mångsidiga verksamhetsfält; hon skulle ej så ofta som nu är fallet göra det, *om hon endast därinom ägde tillfälle till själförsörjning!*

Må därför sådan beredas henne!

Må hennes i ekonomiskt hänseende mer eller mindre lyckligt lottade medsysstrar, eller hon, som »fick platsen», gripa in, lära sig att förstå stackars liten och hennes behof i både lekamligt och intellektuellt hänseende!

Tiden är sannerligen inne därtill!

Må de, dessa lyckligt lottade, fatta vikten af, *att en arbetsbyrå kommer till stånd*, som emottager arbeten af henne, som ej önskar bättre än att erhålla arbete, förmedladt genom en sådan byrå, som äfven skulle stå i förbindelse med de förstnämnda, de lyckligt lottade!

När de så räcka hvarandra handen, skola de bägge hafva gagn af det. De, om ock blott jämförelsevis, lyckligt lottade skola, i och med det att de lämna in arbeten eller anhålla om hjälp till arbetens utförande, känna sig stå i samband med denna byrå, till hjälp för sig själfva och för dem, som under byråns ledning stå färdiga att gifva sina krafter och färdigheter i utbyte mot den ekonomiska ersättning, som kan sätta dem i stånd att försörja sig själfva — och *det om de så aldrig i världen finge någon plats!*

Hon, den utpinade hustrun eller unga kvinnan, som suttit på kontor sedan sitt femtonde år och är så nervös, att hon gråter vid det prasslande ljudet från ett sidenlif, skall få återgå till hemmets lugn, där i ro få intaga sina enkla, men regelbundna måltider. Läkaren, massören skola ej längre få så stor tribut af den så mödosamt förvärfvade, om ock goda lönen!

Stackars liten skall kunna gå ut i solskenet »midt på dagen», om hon vill. Men vid jäktande arbeten, hvilka hon skall uppskatta som en lycka att erhålla, skall hon arbeta rastlöst, i tanke på den möjliga hvila och förströelse hon sedan kan unna sig — och orka njuta utaf.

Därför låtom oss ännu en gång få till stånd en arbetsbyrå för emottagande af arbeten från dessa bleka, stilla äldre damer

hvilka, om och så länge arbetsförtjänst står dem till buds i eget, aldrig så litet hem, skola föredraga arbetet och friheten inom detta framför vistelsen i det offentliga, genom välgörenhet stiftade hemmet, vore detta än så komfortabelt tillgodosedt, än så grannliga omhuldadt.

Ett *arbetshem*, där stackars liten och hennes tallösa medsysstrar få kallelse till och beställning på arbeten, eller där de få inlämna sådana med hopp om rask afsättning.

Nu finnas visserligen förut i hufvudstaden sådana byråar, men den ena, mest betydande af dem har småningom blifvit en utställningsplats för konstslöjd, där den välbergade damen, hon den »andra», sätter in sina lyxartiklar af dyrbart, elegant material. Den motsvarar ej hvad en verklig *arbetsbyrå*, hvars medlemmar anteckna sina namn, vill vara, — i främsta rummet *en förmedlingsanstalt för arbetes erhållande*.

Ett fåtal af hufvudstadens damer har redan gått i författning om, att en sådan arbetsbyrå som den sist antydda skall komma till stånd till hösten. En centralt belägen lokal skall till dess anskaffas, på det att byrån, fullföljande sitt program, må kunna starta redan till julen, den tid då alla arbetskrafter äro mest efterfrågade.

För erhållande af medel skall i slutet af september en tombola anordnas.

Iduns varmhjärtade läsarinnor torde måhända då till den lämna något arbete, tillverkad under sommarens leende dagar i tanke på stackars liten och hennes, lifvets förnödenheter saknande medsysstrar, som en gång djupt skola uppskatta värdet af hvarje större eller mindre uppoffring af tid eller medel för deras skull.

En af de förnämsta afdelningarna på förutnämnda byrå skall enligt parisiskt föredöme omfatta »*reparering af kläder*» så väl kvinnliga som manliga, *lappning* och *lagning* samt *stoppning af linne, gardiner, spetsar* och *handskar*. Där skola finnas afdelningar för *märkning, linnesömnad, enklare klädsömnad, broderier och tapisserier, täckstickning, väfnader* (af bl. a. *trasmattor*), *madrassering* och *iståndsättande af sängkläder*. Gamla damer, hvilka kanske en gång i tiden haft ett namn på det kulinariska området, skola ha tillfälle till afsättning för sina inläggningar, rån eller lättare småbröd.

Den unga eller gamla damen, som äger van hand eller konstnärlig blick på saken, skall efter amerikanskt mönster kunna anmäla sig på byrån för dekorerande af hem, eller bord till middagar och supéer, eller till att under ägarens frånvaro emottaga och vårda deras blommor, burfåglar, hundar etc. På byrån skola finnas bud för att emottaga och fortast möjligt expediera muntligt eller per telefon gjorda beställningar eller efterfrågningar.

Det säger sig själf att den äfven skall emottaga handarbeten af alla slag, tillverkade af de damer, som där skrifvit in sig, arbeten, som stackars liten och hennes tåliga, fattigdom och förödmjukelse lidande medsysstrar förut tillverkat under tung resignation, med föga hopp om att kunna få afyttrade, men som de nu gladt skola verkställa, då de veta att varma hjärtan taga sig an dem, bereda vägen för dem och, så godt de kunna göra det, arbeta till deras framgång, trefnad och lekamliga bestånd.

»Holt,» frågade jag, »är det verkligen du?»

»Jaså, du kände igen mig,» sade han kort. »Det har fallit mycken snö, sedan vi träffades.»

»Hvar har du varit de sista åren?»

»Ute och konditionerat, nu har jag fått litet hjälp och skall taga mina examina så fort som möjligt.»

Efter den stunden råkades vi ofta. Aldrig ute på »Gästis» eller i sällskap, endast på våra rum, och han kom alltid till mig i skymningen, det lade jag märke till. Skydde han dagsljuset?

»Hvarför är du aldrig med kamraterna, gamle gosse?» frågade jag en afton, då vi sutto i min »håla» och rökte.

»Hvarför?» Han ryckte till. »Hvarför? Jo, därför att jag skyr människorna lika mycket som de sky mig.»

»Hvad har du för griller?»

»Kalla det hvad du vill,» sade han bittert. »Men tror du ej, att jag märker alla dessa undrande blickar, dessa förstulna hviskningar: Holt, — är det sonen till honom, som — —? Det är som om människorna njöto af att påminna sig det förflutna, de nicka åt hvarandra och se så belåtna ut. Och sedan draga de sig undan, — hm, äpplet faller väl ej långt från trädet!»

»Du ser spöken på ljusa dagen!» sade jag. »Och äro några såsom du skildrar, så lämna dem åt sitt värde! Men säg mig, har du aldrig tänkt på att byta namn?»

»Det vore en dom öfver min far, kanske den hårdaste han har fått! Hvem af oss har rätt att döma? — Jag allra minst,» sade han sakta. Så höjde han hufvudet igen. »Bäst är att som en man se sitt öde in i hvitögat. *Was man nicht ändern kann, muss man tragen.*» —

Åren gingo. Jag lämnade Upsala, och Holts och mina vägar skildes åt för att helt oförmodadt mötas i sommar vid den här lilla badorten. Vi äro mycket tillsammans, och jag ser med glädje, hur hans hurtiga väsen har tagit ut sin rätt. Frisk och manlig är han, men allvaret lämnar honom sällan, och pejlur man djupt in i ögonen, hvilat där ett vemodsdrag. De sista dagarne har det varit en sällsam oro öfver honom, han har velat förtro mig något, men ej kunnat, och jag har undrat storligen. Så igår var det en blick, som förrådde hans hemlighet, och nu vet jag, hvad jag anat och fruktat, — han älskar Mary! Ja, underligt är det icke, hon är så söt, min syster. Hon hör till de där stilla, behagliga kvinnorna, som tänka mer än de tala. Hon försvinner så gärna i skuggan af sig själf, men sök upp henne där, och du skall mötas af solsken i de klarblå ögonen, glädighet och godhet.

Vi voro ute och rodde i afton, Mary och jag. Solen höll just på att gå ned, ännu var det »guldglass på vågen», och allt var så tyst, så stilla. Mary satt vid styret, men styrtömmarne hängde slaka, och jag förde båten hur jag ville. Vi hade suttit tysta så länge, att jag slutligen frågade:

»Mary, hvad drömmar du om?»

Hon såg upp litet förvirrad, svarade icke på min fråga, utan sade helt sakta, med det där bedjande uttrycket i ögonen, som alltid rör mig:

»Karl, skratta icke åt mig, men lofva att svara mig allvarligt!»

»Gärna, liten! Hvad är det?»

»Jo, — säg mig, — har du någonsin tänkt på de där orden: att barnen allt intill tredje och fjärde led skola straffas för föräldrarnes missgärning?»

»Om jag har tänkt på dem?» upprepade jag förvånad.

»Ja, tror du verkligen, att de oskyldige få lida för de skyldige?»

»Säg då hellre lida med de skyldige, det få de nog, men trampa de icke fädrens fotspår, utan söka bättre vägar, skall väl äfven deras individualitet få komma till sin rätt. Ja, det är nu min enkla tro, men du får vända dig till lärare män än jag för att få ett sådant djupsinnigt spörsmål bättre besvaradt.»

»Nej,» sade hon enkelt, »jag tycker om din uppfattning, det är just så jag har hoppats, att det skulle vara. Vi få ju tro på kärlek och barmhärtighet! Men människorna äro så hårda, så grymma, det är som om det vore deras lust att öka lidandet på jorden. Se där är en fredlös, låt oss jaga honom! Det är deras lösen.»

Hon satt tyst ett ögonblick, men började så tala helt sakta: »Jag tänker ibland på, att när en sådan jagad finner vänskap, finner kärlek, — det bör för honom vara något oändligt stort, — något som han knappast kan fatta, — och för den som ger — —»

Hon tystnade plötsligt och drog den stora hatten längre ned öfver ansiktet. Ville hon dölja sin rodnad? Var hon rädd att ha sagt för mycket? Ack, jag hade förstätt allt för väl, och utan att säga ett ord, rodde jag hemåt. Årorna kändes tunga.

Nu förstär jag, hvarför hon varit så förändrad den sista tiden, så allvarlig och sluten, med ett grubblande uttryck i ögonen.

Skall Holt våga säga något till henne? Skall vår far tillåta, att Mary blir hans hustru? Nej, — nej, icke vår Mary! Jag önskade min vän all lycka, men Mary får han icke! Skulle vår Mary bära ett fläckadt namn! Nej, aldrig!

Då komma Marys bedjande ögon för mig och jag tycker mig höra hennes fråga: »Skola oskyldiga lida för de skyldiga?»

Skall jag nu döma lika orättvist som de människor, jag mer än en gång uttalat förkastelsesdom öfver? Om jag i stället kunde göra något för min vän! Om jag skulle tala vid föräldrane, bereda dem, beveka dem, — striden blir hård, det vet jag på förhand. Den gäller ju Mary, vår älskling, vår ögonsten!

Men, kanske kärleken än en gång skall kunna rifva ned murar, som vi människor anse oöfverstigliga...

Mina oroliga tankar ha liksom vaggats till ro af sommarnattens stillhet. Jag längtar att få sofva och stänger helt sakta mitt fönster.

Se, det ljusnar redan — en ny dag randas!

Alla utställningsbesökande damer

inbjudas värdsamt till ett besök i »Iduns salong» — belägen i Nordiska museets byggnad å utställningsplatsen — där hviloplatser och toalettrum gratis stå till våra ärade gästers förfogande. Glömmen ej att inskrifva edra namn i den härför afsedda boken!

Red. af Idun.

I Stockholm.

Små utställningsfunderingar

och litet annat smått och godt.

För Idun af

Lovisa Petterkvist.

Bref XII.

Bortom älskade Gamla Stockholm försigår »Marinskådespelen» på ett haf, inhägnadt af plank i viken utanför, fast, när jag närmare tänker på saken, så är det inte något haf ändå, efter där finns berg (af säckduk), ett till vänster och ett i fonden, det förra nästan så högt som jag och med en smal öppning i kanten, i hvilken, när vi kom, det med jättelika bokstäfver stod präntadt: »Sjöparad».

På det andra berget, som är litet mindre imponant, ligger en liten röd, riktigt nätt, metershög stuga, antagligen boningsplats för någon fyrmästare, fast man naturligtvis fick tänka sig både honom och fyren.

Fregatterna, som här dagligen kämpa sina strider, är från Berlin och lär vara fullkomliga afbildningar efter de tyska krigsskeppen, fast vi väl får hoppas, att deras vana att kriga med hvarann, bara är symbolistisk, ty eljes kan väl då ingen undra på, att kejsar Wilhelm är så ifrig som han är att skaffa sig en ny och bättre flotta!

Just som hornmusiken på läktaren slutat sitt första nummer, kom »paraden», inte mindre än 6 »fregatter», fram bakom säckduksberget, öfverlastade allihoppa, men bara med flaggor, följda af en kryssare, som skulle ha varit för söt i en ankdäm, och af en hemsk sotsvart minbåt, alldeles lik en större lappska.

Ingen besättning syntes till, hvilket jag anser vara en utmärkt uppfinning, som övillkorligen borde införas hos oss, i all synnerhet vid landtvärnet, som vid krig ju är utsatt för den allra största fara. En katt jamade — nog en krigskatt, efter han var så ovanligt grof i målet! — och så började flottiljen en grasjös vals rundt kring inhägnaden. Men, hast du mich gesehen! Bäst det var, utan att man visste af en smul, vände båtarna breddsidorna till och gåfvo hvarandra de värsta »glatta lag» midt i skroften.

Ruffen påstår, att det bara var en glädjesalut, som räkat att gå litet på sned, och det måtte det ha varit, ty när kratröken skingrades, låg flottiljen där lika näpen, skimrande och nyfernissad som nyss, utan att ens ett hår d. v. s. flagg var krökt på dess hufvud! Nu kom en ängslig stund!

En roddbåt utanför åstadkom nämligen svår sjögång, men flottan vakade sjön riktigt bra, bara en enda af fregatterna visade tendens att lägga sig på näsan. Sedan »paraden» företagit ännu ett ströftåg i valstakt kring bassängen, försvann den i »god ordning» bakom säckduksberget.

»Så rysligt sött, du, Ruffen,» sa jag, men Ruffen såg inte söt ut han, minsann! Munnen var hopsnörd och händerna höll han nedkörda i rockfickorna, som för att skydda sig mot ficktjufvar.

»Jaså, på det viset,» tänkte jag. »Bäst låta dig sitta där då!»

Nu flög en ny skylt fram i berget och på den stod: »Sjödrabning». Hu! Det kän-

innas & de flesta apotek. i parfymaffärer och hos hrr handlande. Partiförsäljning för Sverige hos Stockholm, Bendix, Josephson & C:o, 11 Regeringsgatan

Tandläkare dr Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandtinktur

Jubileumsfilten SVENSKA FLAGGAN, väfves af ull. ❁

Godsåtgång 1,80 kg. urtvättad ull, arbetslön 5 kronor. Längd 2 meter. Bredd 1,48 meter. ❁

Obs! För vikt om 18 kg. fraktfritt.

Hildur Anderssons Ullspinneri och Skrædderi-Aktiebolag,

Allm. T. 76 53. Hötorget 12. Riks 163.

Filial Hornsgatan 1. Allm. T. 30 435.

des riktigt hemskt. Jag både rös och frös invärtes.

Katten jamade igen. (Ruffen tror det var en *signalpipa*.) *Det* rysliga oljudet en signalpipa? Åh nej! Och så kom tre affregatterna, bara med vimplar i topparna den här gången, framstörtande bakom berget och rörde upp vattnet i riktigt *blottörstiga* vågor!

(Besättningen fortfarande dold, som väl var!)

En minut senare störtade de tre andra fregatterna fram från *samma* håll, upprörde vattnet i *ändå* blottörstigare vågor, det syntes *tydligt*, och så: brak, brak, brak, brak! störtade landsmännen samman och växlade de *förfärligaste* kanonsalfvor rakt in i hvarandras hjärtan. Krutröken rullade sig i tunga vågor öfver stridsplatsen — — —!

»Usch, Ruffen,» sa jag, »det här känns rysligt! Naturligtvis är de söta skeppen skjutna i trasor!»

Men de var bättre byggda än så!

Inte ett tåg var krökt på deras spiror den här gången heller, ja till och med de docklika räddningsbåtarna hade redt sig, *fast* de, genom sitt läge, varit så *ofantligt* utsatta för kulregnet.

»Så ska man bygga krigsskepp, du, Ruffen!» sa jag beundrande, men lika gärna hade jag kunnat tala till en *stock!*

Nu hofverade sig skeppen värre mot hvarandra, man riktigt såg, hur de skälfde af krigslust, men så måtte de ha tänkt om, ty just när man väntade en ny sammandrabbning, kilade de tillbaka bakom berget igen, i allsköns sämja och trefnad. (För att ladda om kanonerna, som en liten vaktgosse upplyste!)

Strax därpå kom den lilla söta kryssaren, hon hette »Extra» — namnet stod i berget! — utdansande, nog för att roa oss, medan vi väntade på slutnumret, »*Fästningsstrid*». Hon var så näpen och rörde sig så kvickt, att jag kände mig riktigt hägad applådera, men det var *väl* att jag inte gjorde det, efter som »Extra» vid närmare bekantskap befanns vara en riktigt *dålig* båt!

När de fientliga flottorna, nu ytterst försiktigt och spännande långsamt, gled ut från berget och intogo sina positioner så långt ifrån hvarandra som möjligt, hvad gjorde då det ohederliga tinget, jag menar »Extra»?

Jo, hon kilade mellan de olika flottorna och strödde ut exploderande »petarder» (*bra* lika »svärmare») i vattnet, utan att en *smul* bry sig om, om de träffade vän eller fiende.

Nu var luften tung af väntan och dystert allvar. I två väl ordnade linier kröpo skeppen långsamt mot hvarandra, medan minbåten lade sig tätt intill stugan, nog för att beskydda den, hvilket jag just tyckte var riktigt *vackert* gjordt af en minbåt, hvars idé ju är: »*förstörelse!*»

Allt närmare, allt mera indianlikt krypande, gled skeppen mot hvarandra.

»O,» sa jag, »så spännande det här är! Om jag bara begrep, hvar de ska få en fästning ifrån. Ty en fästningsstrid utan fästning, det —» »Bom!» ljöd det och så studsade en trettiopundning, *minst*, öfver vattnet — från berget i fonden!

Hvem hade kunnat räkna ut *det!* Stugan var fästningen! *Så* inmariga är de på tyska.

Striden blef förfärlig den här gången!

Det lät, som om hela Stockholm piskat mattor där ute i bassängen. Fregatternas sidor alldeles *spydde* eld, det odjuret »Extra» bokstafligt slet upp vattnet med stjärnregn och petarder, katten, som måtte ha blifvit *svårt sårad*, skrek ohyggligt — och öfver allt detta smög röken ljudlöst tyst — —!

»Ruffen,» sa jag och tryckte hårdt hans hand, »den här gången *kan* de inte reda sig! *Mätte* bara den dolda besättningen inte bli skjuten i trasor den med!»

Bom, bom bom bom! *Bom!!!*

»Stackare!» sa jag.

Tro mig om man vill eller inte, men när röken skingrade sig, låg inte skeppen där lika fina, oskadda och koketta *ändå!!* Jo, det *gjorde* de! Inte ens en *tågände* var rubbad eller en spira knäckt.

»Vet du, Ruffen,» sa jag, »om jag vore kejsar Vilhelm, så skulle jag vara nöjd, ty om en *sådan* flotta också har litet oarter för sig, så får man lof ha öfverseende — sannerligen får man inte lof ha öfverseende!»

I glädjen öfver sin i sanning underbara räddning företog nu flottiljen en gemensam glädjedans kring bassängen, vackert ackompanjerad af musiken, som, troligen för att förbereda publiken på »att det inte var så farligt», äfven under de mest tragiska momangerna spelat de gladaste dansmusikstycken.

»En krona,» sa Ruffen, när vi linkade af ut. (Vi var alldeles afdomnade båda två af de hårda bänkarna.)

»Krut är dyrt, lilla du,» sa jag så nyttert jag kunde.

»Inte värdt spilla det på döda kråkor då, hä hä!»

(Besynnerligt så svårt människor ha att skiljas vid den *senare* delen af en krona! Hade nu det här nöjet kostat bara 50 öre, så hade Ruffen inte varit knarrig *alls!*)

»Jag ska säga dig, jag,» sa jag, att »Marinskådespelaren» väckt det *största* gillande och uppseende i Tyskland!»

»Jaha — får tyskarna bara höra det smälla, så — —»

»Jag har haft mycket roligt.»

»Du har ju *alltid* roligt du, bara det kostar pengar, hä-hä!»

»Usch, Ruffen, hur *kan* du säga att jag — —»

Det höll rent af på att blåsa upp till ett litet gräl, då jag »bedarrade stormen» genom att föreslå att vi skulle »dra in» kronan genom att äta middag på Folkköket, något som vi förresten länge *tänkt* göra, fast det aldrig blifvit. Det var en rysligt tillställning! Jag menar folkköket!!

Först fick vi stå i kö, så vi var lama i benen — och sedan! Söliga bord, utan någon som helst dukning, kall mat i stora backar, som man fick puffa sig till vid en disk, som instänger »köket», oskurade knivar och bröd som låg i högar och bleftummadt af den första bästa eller sämsta kommande. (Tänk, så aptitligt!) Ölet måste vi också puffa oss till, och *dessutom* tappade en herre, till följd af trängseln, två köttbullar på Ruffens fina sommarrock och fick jag en duktig skvätt soppa öfver min nya klädningsskjol.

»Ruffen,» sa jag, när vi slutligen, andfädda och yra i hufvudet, hamnade vid ett bord på verandan, något så när i skydd för alla farligheter, »hvad kostar det här nöjet?»

»Sextio öre person, med ölet.»

»Jaså,» sa jag. »Hvad var det vi åt

middag för här om dagen på den där hyggliga källaren vid Berzelii park?»

»Sjuttio öre person med drickat.»

»Och då fick vi fint dukadt, rena serveter, god uppässning och *utsökt* mat!»

»Den här maten skulle inte vara dålig, den heller, om den bara vore varm, hä hä!»

»Ja, det var just det,» sa jag, »men när mat öses upp *till reds*, hur *kan* den då vara varm?»

»Det är ju bara en barmhärtighetsinrättning det här också!»

»Bara!» sa jag. »Ja, då ska den åtminstone ha barmhärtighetspriser! Nog har de råd att i *sommar* bestå dukar på borden, pappersservietter för den som vill ha, otummadt bröd och varm mat — ja, till och med litet uppässning! Det säger jag, Lovisa Petterkvist, och det står jag för, om jag så ska bli hatad för det aldrig så!»

Så försvann vi från folkköket — nog för alltid! *Ska* man finna sig i en sådan art af servering, och vid så, lindrigast sagdt, *yttre*st ojämnt lagad mat, så ska det vara för det att man känner att här lämnas *hjälp* åt dem som hjälp behöfver. Annars så —? Nej tack!!

Sedan vi stärkt oss med en kopp »brunt» med dopp till, något som vi riktigt väl kunde behöfva, började vi hålla råd om, hvad vi vidare skulle ta oss till.

»Jag är med om hvad som helst, jag,» sa Ruffen — »bara inte — —»

Han kikade på Industrihallens utsiktstorn. (Han är alltid med om hvad som helst, strax efter en liten scen!)

»Usch nej,» sa jag. »Aldrig dit upp!»

»Du behöfver väl inte flyga öfver allt heller, hä hä.»

»Mätte jag då väl inte behöfva,» sa jag.

»Hissar är riktigt *gemena*.»

»Riktiga *otäckingar*,» sa jag, och jag *menade* allt jag sa, hvilket inte kunde hindra, att vi en halftimme senare satt i den kulörta glasbur, som för upp till minareterna. (Hvad jag tycker det ordet låter lärdt!)

»Begriper du, hur vi ha kommit hit, gubben,» sa jag.

»Hm hm hm hm hm!!» sa Ruffen.

»Sagt något, har jag då inte.»

»Nej, men *tänkt!*»

»Ja, då har jag »tänkt» oss hit då, sa jag gladt. »Det var skick — — Hu!»

»Hu't» gällde »lyftknycken», som är så ofantligt obehaglig i alla hissar.

Nu sväfvade vi uppåt. Vete Gud hvar alla samvetskval kom ifrån i en hast! Kanske från bristen på festmiddag! Och så var stackars Ruffen så blek!!

Jag stal mig till att kyssa honom bakom ryggen på en tjock tysk. Det gjorde *mig* ofantligt godt — och honom med. (*Inte* tysken, förstås!) Allt gick emellertid lyckligt, men det säger jag, att *hade* vi slagit ihjäl oss, så hade jag aldrig förlåtit mig själf — aldrig!

Utsikten däruppi från rent ut *vill* jag inte beskrifva, om jag också kunde, hvilket jag inte kan. Det finns intryck, som man bara vill dela med sig af åt sin allra, allra bästa vän.

Här uppe stannade vi öfver en timme, och när vi kom ner, for vi genast hem till oss. — — Det ville både Ruffen och jag! — —

Klockan 3 på morgonen två dagar senare.

Vi ha varit på Bellmansfest! 40,000 människor — ett kvarterslångt festtåg, Bellman, fraisch och ung, som om han

CARLES full- och jämfröliga med de engelska, fås hos de flesta speccerhandlare i hufvudstaden.

C. W. SCHUMACHER FÖRSÖKI Kongl. hofverator. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

C. W. SCHUMACHER FÖRSÖKI Kongl. hofverator. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

SPISBRÖD, många sorter. Försändes öfver hela riket. Begär priskurant.

aldrig kunna bli lyckliga tillsamman. Vi skulle ständigt se henne som en skugga emellan oss. — Och barnet! — Ack, Isidor, tänk på ditt lilla barn, din egen lilla Signe. Du skall bli älskad, du, i ditt nya lif, älskad af hustru och barn! För mig ligger framtiden dystert och öde; åh, Isidor...

Hon skakades af häftiga snyftningar och viljelös lät hon sig omslutas af hans armar. Och hon smög sig intill honom och grät i hejdlös sorg vid hans bröst.

Men där vid hans älskande hjärta, där fann hon till slut lugn och frid.

Hon blickade upp till honom genom tårar och strök med handen öfver hans hår. Så slöt hon sina ögon och hviskade: — Ser du, Isidor, nu vill jag drömma än en gång om den flydda lyckan, drömma att du är fri, fri för att tillhöra mig. Jag vill drömma för att hämta styrka till den långa, ensamma vandringen. Gif mig en kyss, Isidor, en sista kyss till afsked; den vill jag minnas sedan — sedan —

Ej ett ljud hördes i rummet. Isidor vågade knappast andas. Orörlig satt han med sin trolsfvade i sin famn och han blickade med hela sin själ in i det bleka, förklarade ansiktet. Med isande fasa förstod han, att han icke mer skulle återse henne. Hon föreföll honom som en kär afliden och det var som om det sista hemska ögonblicket kommit, den stund, då locket skall sättas på kistan och det kära anletet gömmas för evigt.

Isidors sinne intogs af aldrig förr anade känslor. Så, som i denna stund, hade han ännu aldrig älskat en kvinna. Men hvarje spår af jordisk lidelse var försvunnen och han betraktade henne med helig vördnad, så, som han skulle ha skådat upp till ett högre väsen.

Sakta böjde han sig ned och tryckte en kyss på hennes hvita panna. Då slog hon upp sina ögon och mötte hans med en värld af kärlek i sin blick. Men han läste ock däruti ett oryggligt beslut, ett beslut, som ingenting på jorden skulle förmå att ändra. Långsamt gled hon ur hans armar, utan att han vågade hålla henne tillbaka. Så stod hon framför honom, blek, men lugn och viljestark.

— Och nu, Isidor, låt oss skiljas i frid! Se här, tag min ring och gif den åt henne.

— Jag kan icke, jag kan icke!
— Älskar du mig?

Det var allt hvad hon svarade på hans ångestfulla utrop.

Han dolde ansiktet i sina händer och svarade ej. Då tog Sigrid ringen af sin hand och satte den på hans lillfinger bredvid hans förlofningsring.

— Se här, — sade hon på nytt — det har icke förunnats oss att få lefva lifvet tillsamman, men våra själar skola tillhöra hvarandra. Hvem som än må komma att lefva vid din sida, så skall dock jag vara förmer än hvarje annan. Jag skall vara ditt samvete, en del af dig själf. Och om du sviktar under vandringen på pliktens väg, så tänk på mig. Om du behöfver tröst och ro, så skåda upp emot stjärnorna och där skola våra blickar mötas. Låt oss lefva så, att vi med glädje må kunna tänka på ett återseende — däruppe!... Och nu, Isidor, nu skall du gå — till henne!

Åter stönade han blott:
— Jag kan icke, jag kan icke!

Då stod Sigrid framför honom med af hänförelse glödande blickar.

— Gå, Isidor och var stark, på det att min tro icke måtte komma på skam. Jag måste kunna högakta dig, om jag ej skall komma att blygas öfver den kärlek jag skänkt dig. Gå, jag vill det!

Och han kände, att han måste lyda. Han reste sig från sin plats och gick emot henne med utsträckta armar.

— Sigrid, Sigrid! — bad han med sönderslitande ton.

Men hon vek tillbaka och gjorde blott en afvärjande rörelse med handen.

— Gå! uppmanade hon i sträng och befallande ton.

Då sjönk han ned på knä inför henne.

— Ja, ja, jag skall gå; men låt mig kyssa din hand än en gång innan dess! — bad han med bruten stämma.

Sigrid tvekade en sekund. Så gick hon fram till honom, omfattade hans hufvud med sina

båda händer och tryckte en sista glödande kyss på hans panna.

Därefter ilade hon hastigt bort, in i sitt eget lilla rum och dörren slöts bakom henne.

Så skildes de åt, de båda, som älskade hvarandra öfver allt annat på jorden.

* * *

I midten af maj frades Magnus' och Klaras brölopp. För Sigrids skull ville de icke fira det i april, som det förut varit bestämdt.

Det blef nästan som en sorgfest, då de två förenades. De hade ju tänkt sin bröllopsdag, så strålande lycklig. Klara och Sigrid, de två vännerna, skulle ju stå brud på samma gång, och så kommo i stället dystra öden och omkastade allt för den ena af dem.

Sigrid förmådde icke närvara vid vigseln. Fru Moss gick på sin dotters enträgnan begäran att bevista själfva den högtidliga akten, hon skulle dock icke öfvervara den lilla festen, som gafs för brudparet om aftonen.

Och medan Klara i sin hvita dräkt med myrtenkronan på sitt hufvud gick att möta framtiden vid den älskades sida, låg Sigrid på knä i sitt ödsliga rum och vred i förtviflan sina händer. Hennes hjärta reste sig vildt emot den bittra pröfning hon ålagt sig själf. Det pockade och fordrade sin andel af lifvets lycka.

(Forts.)

Innehållsförteckning.

Cathinka Guldberg; af D. (Med porträtt). — Se, vårens natt omkring oss drömmar... Af Daniel Fallström. (Efter D. v. Liliencron). — I det tysta; af Laura Fittinghoff. II. — Från de sjukas stad; af Anna Törnström. — Vid fönstret; utkast för Idun af Agathe Lind. — I Stockholm; små utställningsfundingar och litet annat smått och godt. För Idun af Lovisc Petterkvist. Bref XII. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Pliktens väg; novell för Idun af Ah. (Forts.) — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Hvarutaf jag består? Ja, minsann, om jag kan
Lämnas svar däruppå i en hast;
Men att nytta jag gör, det nog har lite hvar
Pröfvat på. Hvarken ro eller rast
Jag dig lämnar ändå, ty än här och än där
Kommer jag i din väg tidt och tätt,
Inomhus, utomhus, i en spalt, öfverallt;
Men min uppgift den är icke lätt,
Ty jag slåss mot millioner, ja fler, slår dem ner
Till din tjänst, men hvad lön har jag fått,
När så modigt jag stridt, tand för tand, jag ibland
Blir bortkastad med spe och med spott.
Hvad en segelbåt har. Hvad af bär lagadt är.
Biblisk man, mest bekant för sin fru.
Så ett djur, som är nyttigt. En »dam», som är tam!
En benämning på fem, sex och sju.
En som ta'r till förtäring en hatt, ja en skatt!
Term i kortspel. Ett träd i vårt land.

Hvad ett fartyg får ha' och en häst, ej en präst.
Gammalt hvad? fås betaldt för ibland.
Hvad i Dalarne finns. Hvad är svart som en natt?
Hvad en bonde kan göra en kung. Hvad man får från sitt kök, men kör ut utan prut.
Hvad går sönder, om man är för tung?
Hvad blott sjunges af en; med hvad röst djupt ur bröst?
Och en term i musik. Konjunktion. Och hvad omvänt är namn på en hed. Hvad går ned, Men ock upp? Liten interjektion.
Uti Danmark en kung. Hvad den är, som besvär
Ej vill göra sig. Kvinnonamn se'n. En som hittar till sjös och i hamn. Och två namn
På en karl. Och ett djur på två ben.
Hvad för tid det väl är, när en tupp stämmer upp
Morgonvåkten. Ett hus. En sorts katt.
Ett den klenroges namn. Hvad som finns, om du minns, I Sahara. I öl, hvad man lagt.
Hvad till nödortf ju hör. Hvad till smör man nog bör
Sätta till. Hvad i Norge man har. Hvad man »drager», helst om man har tur, eller hur?
Nu farväl, kanske — au revoir!
Rosette.
Ordgåta.
Nedanstående stafvelser och bokstäfver rätt sammanställda gifva 9 ord, hvilkas begynnelse- och

slutbokstäfver, hvar för sig, bilda namnen på tvänne europeiska hufvudstäder.
Stafvelserna och bokstäfverna äro: a, at, art, car, ch, chi, el, es, gan, ho, hol, ien, k, ka, kro, l, le, lis, m, mi, n, o, od, p, sa, sv, sö, st, t, vi, yn.
De nio orden äro: 1) stort sågverk i Norrland, 2) slott vid Mälaren, 3) landtude i Asien, 4) stad i England, 5) österrikisk stat, 6) tyskt fröjderop, 7) rysk stad, 8) stad i Sverige, 9) sjö i Amerika.
E. O. N.

Korsaritmogryf.

Orden beteckna:

1, 3 = träd, 2, 4, 5, 7 = handelsstad, 3, 6, 7, 1, 8 = Europeen föraktande, 3, 2, 9, 1, 4 = för pilen, 10, 1, 4, 1, 3 = gränslod, 4, 1, 10, 11, 4 = stämpas icke som framgång, 8, 5, 12, 5, 13 = flod i Frank-

rike, 4, 2, 10, 1 = del af ett regemente, 5, 4 = ytmätt, 2, 3 = hvarmed ofta bäres, 1, 4, 6, 3 = mansnamn, 3, 5, 7, 2, 10 = en sorts båt, 7, 1, 9, 14 = individ från tropikerna, 8, 1, 4, 1, 8 = stad i södra Europa, 4, 1, 10, 5, 4 = gör ett ovänligt ord ofta, 3, 11, 12, 2, 4 = för krig, 4, 5, 10, 5 = kan mången göra med mat, 1, 13 = smakligt för gommen.
Moster Lisa.

Förvandlingsgåta.

1) le mer lisa = stad i Frankrike.
2) lina i mumu = en metall.
3) i din trad = en ö i Atlantiska hafvet.
4) icke ett liter = ett osynligt ämne af ytterst lättörlig beskaffenhet.
5) taga er arm = flicknamn.
6) lars stabo = en fågel.
7) knut järn gift = ett folknöje i Spanien.
8) rid ena ni = ett folkslag.
9) stinka, strida = stad i Sverige.
Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en vetenskap.
Dodo.

Lösningar.

Logogryfen: Termometer: ort, meter, term, mo, orm, rot, mor, Rom, tom, Tor, tomt, eter, mer, rem.
Charaden: Fjäril.
Förvandlingsgåtan: bas, full, eon, spik, Iran, lin, giga, Tell.
Apokopen: lindare, lindar, Linda, lind, lin, Li.
Placeringsgåtan: Medelpad: Montreal, Enköping, Deptford, Ellsberg, Levanger, Podolien, Astrabad, Dominica.

Förträffligt fabrikat i Tröjor, Kalsonger, Skjortor, Heldräkter etc. etc. i Kamgarn (Jaegers system). Ärven Bomull och halfulle. — Sommer- och Vinterkvalitéer

Försäljning endast från fabriken, 3 Bryggaregatan 3, 1 trappa upp, andra huset från Drottninggatan.